

[Aksel Larsen.]

disse skatter bruges ikke for helhedens, men kun for halvdelens vedkommende til afskrivning på reguleringskontoen i nationalbanken, den anden halvdel skal bruges til afskrivning på kontoen for udgifter vedrørende afviklingen af krigen og den tyske besættelse. Nu må man undskylde mig, men jeg kan ikke se, der er nogen som helst principiel forskel på disse to konti. Begge repræsenterer de principielt og praktisk Tysklands gæld til Danmark som følge af den krig og besættelse, Tyskland har påført os, og derfor skifter pølsen ikke smag, fordi man har skåret den over i to stykker. Vi har ved tidligere lejligheder, hvor man er kommet med tilsvarende forslag angående anvendelsen af provenuet af skattelove, erklæret os for modstandere af denne anvendelse, og det er vi stadigvæk. Vi er endelig modstandere af disse indirekte skattelove, fordi de indgår som et led i hele dette såkaldte stor- og skattepolitiske forlig og på grund af det formål, man angiveligt har med det, nemlig at skære befolkningens forbrug ned for at rette Danmarks økonomi op.

Hele forliget omfatter jo beløb på over 1 milliard kr., når man tager i betragtning ikke alene de indirekte skatter, men også de direkte skatter, den bundne opsparring, værneskatten, det påtænkte forsvarslån, og de besparelser, man vil opnå ved at standse en række offentlige arbejder og eventuelle besparelser opnået på anden måde.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) påstod i sin tale, at nu måtte da enhver erkende, at disse skattelove er affattet eller vil blive affattet sådan, at den, der har bedst råd, skal betale mest. Det er jo den slags, der skal siges for at få det til at glide igennem, men det bliver det ikke rigtigere af.

Lad os engang se på virkningerne, ikke blot af disse indirekte skatter, men af hele det beskatnings-, besparelses- og forbrugsnedsættelseskompleks, som for tiden er til forhandling mellem regeringen og de partier, der har lyst til at indgå forlig med regeringen om sådanne sager. Ja, i almindelighed sagt vil man ganske utvivlsomt ved denne kolossale indskrænkning af købekraften opnå en sådan nedsættelse af den brede befolknings forbrug, at man kan komme frem til den valutabesparelse på 600 mill. kr. om året, som man tilsigter. Det er en virkeliggørelse af det liberaliseringsprogram, som blev fremlagt fra denne talerstol af den nuværende højtærede finansminister, da han optrådte som menigt medlem af det høje ting i opposi-

tion til sit parti under smørdebatten, hvor han på kølig professoragtig måde fremsatte det sådan, at man i løbet af fjorten dage burde lægge så store byrder på befolkningen i form af skatter og stigende priser, at den simpelthen ikke var i stand til at købe mere smør og margarine end under rationeringen. Når det var sket, kunne man roligt give smørret og margarinen fri.

Ja, faktorernes orden er naturligvis ikke vilkårlig i alle regnestykker, men i dette tilfælde tror jeg ikke der vil blive så forfærdelig stor uorden i regnestykket og dets facit, fordi smør- og margarineforbrugets ophævelse er kommet først. Hvis man gennemfører det, man her har sluttet forlig om, vil befolkningens brede masse få så dårlig råd, at der ikke er tvivl om, at smør- og margarineforbruget nok skal holde sig indenfor de grænser, det havde under rationeringen. Ja, det er vel endda givet, at det går længere ned, men dermed er ikke sagt, at det problem, man hævder at ville løse ved det forlig, disse skattelove er et led i, virkelig bliver løst.

Lad os foreløbig se på hele nedsættelseskompleksets forskellige virkninger og følger. Noget af det første og mest iøjnefaldende vil være en kolossal kreditstramning, pengeknaphed og rentestigning. Rentestigningen er allerede godt i gang. Den er presset ekstra godt frem igennem nationalbankens to diskontoforhøjelser, den første på 1 pct. og den anden på $\frac{1}{2}$ pct., og vi har jo allerede en udlånsrente i bankerne på op imod 7 pct. Optager man nu statslån, så vil det bevirke yderligere pengeknaphed, kreditstramning og rentestigning, og det drager prisstigninger og mindsket beskæftigelse med sig.

De beløb, staten lægger sin klamme hånd på gennem de øvrige skatter, først og fremmest de indirekte, skal båndlægges på særkonto i nationalbanken eller anvendes til afskrivning på de to tyske konti i nationalbanken. Det sidste har rent praktisk den samme virkning, som hvis man brændte pengene, og begge dele medfører pengeknaphed og kreditstramning med rentestigning og en mængde andre ubehagelige følger.

Imidlertid vil man, samtidig med at man gennemfører dette, øse jeg ved ikke hvor store summer ud til militæret. Man bevilgede i august måned 350 mill. kr. til den fortsatte oprustning, men der er ingen tvivl om, at efter de direktiver, den foregående forsvarsminister var i stand til at komme hjem med fra Amerika til den nye